

‘Huilen, schreeuwen, ik was in shock...’

Lucinda's zus werd vermoord

Lucinda (27): ‘Laatst had ik een bijzondere droom over Nadia. Ze leefde nog en ik vertelde haar dat er een interview met mij in Flair zou komen. Nadia was daar een beetje jaloers op, omdat Flair haar lievelingstijdschrift was. Ik stelde daarop voor om er dan een dubbelinterview van te maken. In mijn droom wist ik dat er iets ‘niet klopte’, maar wat? Toen ik wakker werd, besepte ik meteen weer dat Nadia al ruim vier jaar dood is. Nu ons verhaal in Flair komt, wil ik het zo goed mogelijk vertellen. Voor ons allebei.’

Lucinda: “Nadia - oftewel Naa - en ik waren heel close. We scheidden twee jaar en vier maanden en hadden allebei een heel sterk karakter; lief, sociaal en erg eigengereid. Al jong waren we sterk op elkaar aangewezen, omdat onze vader ziek was. Daddy, zoals wij hem noemden, kon erg onredelijk uitvallen doordat hij hersenletsel had opgelopen. Dan zochten Naa en ik steun bij elkaar. De laatste tien jaar speelde hij hoegenaamd geen vaderrol meer. Nadia nam die rol van hem over. Dat botste soms wel eens als ze teveel over mij ‘vaderde’, maar ze bleef de grote zus tegen wie ik opkeek. Mijn voorbeeld. We hielden erg van samen tutten met kleding en make-up en lekker winkelen, van die zussendingen.”

LAATSTE LEVENSTEKEN

“Op de ochtend van de moord, 1 oktober 2002, hebben Nadia en ik 's morgens vroeg nog met elkaar ge-sms't. Ik vroeg of ze met mij mee wilde naar een roeifeest en zij sms'te terug dat ze 's avonds zou bellen. Helaas heb ik dat berichtje gewist. Mijn inbox stroomde over. Had ik maar geweten dat dit het allerlaatste levensteken van mijn zus zou zijn, dan had ik het zeker bewaard! Uit politierapporten weet ik wat er zich de volgende uren heeft afgespeeld. Op die dinsdagochtend maakte Nadia zich om negen uur klaar om naar de hogeschool te gaan waaraan ze technische informatica studeerde. Ze liep de trap af, bellend met een vriendin. Onderaan wachtte Pascal E, oud VN-militair en zoon van haar huisbaas. Hij huurde een kamer in hetzelfde appartement. Pascal had twee flessen whisky op en was stomdronken. Nadia's vriendin hoorde Nadia 'goedemorgen' zeggen, daarna klonk een ijselijke gil en toen werd de verbinding verbroken. Op dat moment, zo bleek later, zette deze doorgedraaide idioot een machinepistool op haar hoofd en vuurde vijf kogels af. Daarna heeft hij haar versleept naar zijn kamer om haar als oud vuil onder een fiets achter te laten. Ik krijg steeds meer inzicht in wat er gebeurd is. Peter R. de Vries heeft afgelopen oktober nog een uitzending gewijd aan de moord op Nadia, compleet met tv-reconstructie. Om die actrice als mijn zus te zien liggen onder de fiets was een vreselijk gezicht. Als ik eraan denk hoe Nadia daar lag of hoe Pascal met een machinegeweer voor haar heeft gestaan, word ik gek. Nadia's vriendin heeft de hele dag door naar Nadia gebeld en daarna naar mijn moeder. Mijn moeder voelde dat er iets ergs met haar kind was gebeurd en belde meteen de politie. Maar de politie kon vanwege privacyredenen niet de deur forceren en schilderde mama af als een overbezorgde moeder. Pas 's nachts, toen de politie bij haar in Koog aan de Zaan aan de deur stond, bleek ze helaas toch gelijk te hebben gehad.”

OVERLEVEN

“Het bericht dat mijn zus was vermoord, kreeg ik als een van de laatsten van de familie te horen. Dat is pijnlijk, maar wel te begrijpen. Mijn moeder wilde het me niet over de telefoon vertellen. Ik woonde in Amsterdam en zij had geen auto. Ze besloot te wachten tot ze het mij de volgende ochtend persoonlijk kon vertellen. Achteraf denk

‘Als ik eraan denk hoe hij met een machinegeweer voor haar stond, word ik gek’

ik: waarom heb ik niks gemerkt? Nadia was mijn soulmaatje, we voelden elkaar zo goed aan. Misschien was ik het onbewust al aan het ontkennen? Want Nadia belde me die avond uiteraard niet. Toch vond ik dat niet vreemd. Ik was erg druk met mijn tentamens en ben vroeg gaan slapen.

De volgende dag was ik in alle vroegte naar de fysiotherapeut gegaan. Toen ik weer buiten stond en mijn mobiel aanzette, zag ik dat ik drie voicemailberichten had. Dat vond ik nogal veel om tien uur 's morgens. Ik moest mijn moeder met spoed bellen. Zij zat in de auto van mijn oom en bleek al bij mijn universiteit en bij mijn studentenkamer te zijn geweest. Toen ik mijn moeder aan de telefoon had en uitlegde waar ze mij kon vinden, schoot opeens het beeld van Nadia in een kist door mij heen. Heel bizar. Mijn moeder wilde niet zeggen wat er aan de hand was, maar ik wist dat het >

Verdriet en ontzetting om moord studente

door Hens Schonewille
UTRECHT, vrijdag
Veel verdriet en ongeloof was er gisteren op de faculteit voor Natuur en Techniek van de Hogeschool Utrecht, waar de vermoorde 25-jarige studente Nadia van de Ven informatica studeerde.

Het stoffelijk overschot van de jonge vrouw werd dinsdagavond gevonden in een afgesloten appartement op de begane grond van een studentenbuurt aan de Weerdsingel Westzijde. De Utrechtse die zelf op de derde verdieping van het pand woonde, bleek met een vuurwapen om het leven te zijn gebracht. De politie heeft zijn gebroeders kanten aanhou-

Minke, Nadia en Lucinda van de Ven

Hoe ga je verder als je zus is overleden?

iets verschrikkelijks moest zijn. Toen ik het uiteindelijk hoorde, gebeurde er iets vreemds. Eerst ging ik huilen en schreeuwen, daarna raakte ik in een shock. Zo belde ik binnen tien minuten naar een studiegenoot: 'Kun je iedereen vertellen dat mijn zus dood is en dat ik mijn tentamen niet maak?' Natuurlijk een bizarre reactie, maar ik denk dat het een overlevingsmodus is. Net zoals ik me direct realiseerde dat ik twee keuzes had. Ik was intens verdrietig en kon mijn leven volkomen door de moordenaar van Nadia laten beïnvloeden en zelf het bijltje erbij neergooien. Of ik kon doorleven

'Twee vriendinnen zijn nu in verwachting. Mijn zus had ook zó graag kinderen gewild'

en er alles uithalen wat er in zit. Dat laatste ben ik gaan doen, hoe moeilijk dat ook was. Ik kwam in zo'n stroomversnelling terecht. Amper een half uur nadat ik te horen had gekregen dat mijn zus koelbloedig was vermoord, zaten we al lijkkasten, rouwkaarten en teksten uit te zoeken. De dood van mijn zus verwerken of zelfs maar een plek geven, lukte nog niet.

De eerste drie jaar heb ik niet eens tijd gehad om adem te halen. Ik was continu bezig. Eerst met het regelen van haar begrafenis, daarna met de herdenkingsdienst een jaar later en natuurlijk met het bijwonen van alle stressvolle rechtszaken tegen de dader. Lichamelijk was ik doodmoe. Ik zette mijn studie op een laag pitje en trok tijdelijk bij mijn moeder in.

De sneeuwbal met ellende bleef maar rollen. Een jaar na de moord op Nadia is ook mijn vader gestorven. Hij zat in een woongemeenschap voor gehandicapten. Op de sterfdag van Nadia kreeg hij de diagnose nierkanker. Zes weken later lag hij in het graf naast zijn dochter. Ons gezin is in no-time gehalveerd. Ik geloof echt dat zijn dood bespoedigd is door zijn verdriet om Nadia. Maar met het verlies van mijn vader kon ik beter omgaan. Hij was er klaar voor."

DE STRIJD VAN MOEDER MINKE

Minke van de Ven (62) is arts en moeder van Nadia en Lucinda. Sinds de moord op Nadia vecht Minke tegen dader Pascal F. en defensie. Ze doet onderzoek naar de trauma's die uitgezonden militairen kunnen oplopen. "We blijven maar jongens sturen naar oorlogsgebieden, maar in welke staat komen die terug? Van der Knaap, destijds staatssecretaris van Defensie, gaf in een gesprek met mij toe dat er niet goed wordt getest op de psychische gesteldheid van soldaten. Ik vraag me af hoeveel onschuldige burgers nog door getraumatiseerde ex-soldaten moeten worden vermoord, voordat onze krijgsmacht eindelijk verantwoording neemt en erkent dat sommige jongens als tikkende tijdbommen terugkeren."

20 JAAR TBS

"Pijn maakt machteloos, net als de wetenschap dat wat je ook zegt of doet, Nadia nooit meer terug zal komen. Twee vriendinnen van Nadia zijn nu in verwachting. Dat doet zo'n verdriet. Ik snap dat zij blij zijn, maar mijn zus had ook zo graag kinderen gewild. Door hun zwangerschap word ik extra geconfronteerd met het verlies van Naa. Een manier om met mijn machteloosheid om te gaan, is door gedichten te schrijven. Op papier kan ik mijn diepste emoties kwijt. Ik heb gedichten voorgedragen op de begrafenis en de herdenkingsdienst. Ook heb ik een brief aan mijn zus geschreven. Die is door de advocaat generaal tijdens het hoger beroep van Pascal voorgelezen in de rechtszaal. Die vrouw schoot vol bij het voorlezen. Dat nieuws heeft toen nog alle kranten gehaald. Pascal vertrok geen spier. Hij is een ijskoude man, heeft als militair geleerd zijn gevoel te onderdrukken. Hij betuigde ook geen spijt. Dat is voor mama en mij ook niet belangrijk. Wat is een spijtbetuiging waard als die wordt ingegeven door zijn advocaat? Bovendien krijgen we Nadia er niet mee terug. Mijn moeder maakt zich wel zorgen over de trauma's die uitgezonden VN-militairen kunnen oplopen. Zij doet daar onderzoek naar en ageert tegen defensie. De wetenschap dat de dader vastzit helpt. Hij heeft twintig jaar TBS met dwangverpleging gekregen. Het is een veilig idee dat anderen geen gevaar lopen, maar berichten over ontsnapte TBS'ers op proefverlof maken me wel ongerust. Van die twintig jaar gaat een derde af. Die gedachte duw ik hard weg."

VRIENDINNEN VERLOREN

"In de afgelopen jaren zijn mijn illusies me afgenomen. Mijn vertrouwen in de mensheid was weg en mijn zekerheden niet zeker meer. Mijn leven werd een soap, maar wel een heel slechte. Ik heb daardoor bijna al mijn vriendinnen verloren. In het begin probeer je er in je omgeving over te praten. Maar dat mag niet te lang duren. Op een gegeven moment merk je dat gesprekspartners er niets mee kunnen. Of willen. Die afwijzing komt zo hard aan, dat je je terugtrekt. Ik was in 2002 pas 23 jaar, maar raakte in één klap mijn naïviteit en jeugd kwijt. Ik was zo boos. Woedend op Nadia's moordenaar, woedend over de situatie. Daarmee joeg ik mijn vriendinnen weg. Ze waren angstig voor mijn pijn en ik voelde me onbegrepen. Ik kon me niet langer verplaatsen in mijn leeftijdsgenoten en hun oppervlakkige probleempjes. Een vriendje die het uitmaakte? Mijn zus was vermoord, waar maakten zij zich in hemelsnaam druk over?! Eén vriendin is wel gebleven. Brenda liet me gewoon niet meer los. Ze bleef bellen en vertellen dat ik belangrijk voor haar was. Als ik nu nieuwe mensen ontmoet, zeg ik dat mijn zus is overleden, met daarbij 'waaraan vertel ik nog wel een keer'. Ik wil niet shockeren en ik heb ook niet altijd zin in goedbedoelde clichés. Die kwetsen enorm. 'Het leven gaat verder' is zo'n standaard gezegde. Wat zij bedoelen is: 'Wij willen verder, jullie doen er te lang over'. Liefde heelt alle wonden, niet de tijd. Als mensen me vroegen hoe het met me ging, dacht ik ook altijd: hoeveel tijd hebben jullie?"

TOCH WEER GELUKKIG

"Sinds een jaar kan ik gelukkig weer zeggen dat het goed met me gaat. Ik heb een lieve vriend, een nieuwe vriendinnengroep en ik heb mijn kandidaatsexamen gehaald. Vorig jaar heb ik een half jaar stage gelopen in Edinburgh. Die stage bracht de ommekeer in mijn leven. Het was een overwinning om alleen, zonder mijn moeder en vrienden, in een vreemde omgeving te functioneren. En waar ik het meest aan merkte dat het goed met me ging, was de aandacht van mannen. Ik wist niet wat me overkwam. Blijkbaar straalde ik uit dat ik weer lekker in mijn vel zat, want ik kreeg plotseling allerlei complimenten! Als je mij vijf jaar geleden had gezegd dat mijn zus zou worden vermoord, maar dat ik toch weer gelukkig kon zijn, had ik dat niet geloofd. Het is ongelooflijk wat een mens kan verdragen. De ergste pijn lijkt gezakt. Ik kan weer genieten van uitgaan, dansen, flirten, lachen en me zelfs weer druk maken om futiliteiten. Toch is het wel anders dan vroeger. Het onbezorgde is weg. Na een superleuke avond kom je toch thuis, waar het gemis van Naa altijd voelbaar is. Iemand van slachtofferhulp zei het heel treffend: 'Nadia is aanwezig door haar afwezigheid'. Ik draag bepaalde kleding van haar, twee armbanden en ringen. Voor mij is het een manier om haar bij me te voelen. Mijn vriend Peter zal mij ook altijd moeten delen met Nadia."

'De dader vertrok geen spier. Hij is een ijskoude man en heeft geen spijt'

Door het overlijden van mijn zus is mijn geloof versterkt. Ik ben ervan overtuigd dat als je geboren wordt, het moment van overlijden al vaststaat. Toen Nadia was geboren keek iemand bij haar in de wieg en zei dat zij een oude ziel was. Ze had al een aantal levens achter de rug. Toen ik Naa opgebaard zag, straalde ze ook een sereniteit uit. Ik twijfelde niet langer, ze was bij Jezus en dat was goed zo. Nadia komt regelmatig langs in mijn dromen. Als ik over haar droom, leeft ze bijna altijd nog. Zo heb ik onlangs het gedicht Vlinder geschreven voor mijn zus. Ik zat op mijn balkon toen er in tien minuten tijd drie keer een libelle voor me kwam zitten. Heel bijzonder op negen hoog. En bij de derde keer scheen de zon letterlijk in mijn gezicht. De tranen stroomden over mijn wangen. Drie keer kan geen toeval zijn, ik zie het als een teken van Nadia." ■

Meepraten over dit onderwerp? Ga naar het forum op www.flaironline.nl

Vlinder

*Je bent er nog vlinder
Je vlindert met mij mee*

*Dank je wel dat je je even hebt laten zien
Zomaar voorbij vloog*

*'Kijk ik ben er nog, het gaat goed met me!
En ook met jou komt het goed.'*

*Dat is wat je zei aan mij
Ik ben niet weg, ik blijf bij je*

*Vlinder met je mee
Geniet als jij geniet
en houd je in gedachten vast als je huilt*

*Zussie van me, je bent niet alleen
Ik vlinder voor altijd met je mee!*

'Vlinder' door Lucinda van de Ven